

Tóth Erzsébet

Pestis

Álmomban meghívót kaptam a Parlamentbe, a Kossuth-díj átadási ceremóniájára. Nem tudom, én is jelölt voltam-e, mindenesetre nyakamba kanyarintottam Mircit, a macskámat, egy sállal magamhoz erősítettem, így mozdulni sem tudott, a feje birizgálta a nyakamat, amit amúgy is alig tudtam mozdítani, mereven néztem előre, mint a nagy dívák. Nyávogni se bírt meglepetésében, gondolom, riadtan nézhetett, amit én nem láthattam, csak a velem szembe jövők. Senki nem csodálkozott, gondolom, azt hitték, már nem él. Döglött állatokat szoktak használni boaként egyes emberek. Miután senki nem tette szóvá a macskámat, egy ismerőssel beszélgetve eldicskedtem, hogy ez a macska él. Tényleg? – csodálkozott –, meg mertem volna esküdni, hogy kitömött. Képzeled, hogy egy döglött macskával sétálok itt? Tőled minden kitelik – mondta, aztán otthagott. Untam a sok kitüntetettet, járkáltam az óriási folyosókon, a mosdót kerestem, mint mindig, hasonló álmokban. A sminkemet akartam megnézni, rendben van-e. Végre találtam egyet, de elég lepusztult helyiség volt, nem olyan, mint ami a pazar épülethez illett volna. Még tükör sem volt. Ültem a végén, éppen a kis tükrömet próbáltam kihalászni a táskámból, amikor hallom, hogy Klári kopog. Gyere ki gyorsan, mert az Anyu keres. Más nem történt? – kérdeztem. De – mondja –, képzeld, nyilvánosan rehabilitálták a – itt egy nevet mondott, amire reggel már nem emlékeztem –, elnézést kértek hosszú börtönbüntetéséért, és most adják át neki a Kossuth-díjat. Ekkor egy kisfiú szólalt meg hangosan, hogy az egész terem hallja: Apukám, ki tette veled ezt a pestist? – folytatta Klári. Még ültem egy darabig, azon morfondíroztam, hogy a fiatalok hamar rákapnak egy-egy szóra, hónapokig azt használják, ha kell, ha nem. Most a pestis jött divatba.

Nagyobb szükség

Komoly emberré válnom nem sikerült.
Bár jól titkolom, viselkedek, jövök-megyek,
de csak én tudom: vége az önfeledtségnek.
Az elérhető idő elkülönült tőlem végre.
Mögöttem kullognak az önfeledt évek. Éveim.
A maradék időt talicskában tolom magam előtt,
de az már nem én vagyok.
A búcsúzó már nem én.
A talicska a temetőbe húz, ezért olyan nehéz.
Majd fényes gesztenyék hullnak rám,
Hópaplan takar, simogat a feledés.
Ha lesz friss virág a síromon néha,
hamar elviszi onnan valaki,
akinek nagyobb szüksége lesz rá.